

пуску готової продукції. Реалізація перелічених напрямів удосконалення організації обліку запасів вітчизняними підприємствами призведе до підвищення результативності їхньої фінансово-господарської діяльності, зменшення ймовірності виникнення викривлень у фінансовій звітності та вплине на формування більш ефективної обліково-управлінської моделі в цілому.

### **Література**

1. Шендригоренко М. Т. Облік виробничих запасів: актуальні питання та напрямки їх вирішення / М. Т. Шендригоренко // Вісник Криворізького економічного інституту КНУ. — 2013. — № 2. — С. 102–106.
2. Попович К.В. Удосконалення організації обліку виробничих запасів на підприємствах України / К.В. Попович, О.В. Шушлякова // Управління розвитком. — 2013. — № 15 (155). — С. 65–68.
3. Данілочкіна О. В. Актуальні проблеми організації і ведення обліку виробничих запасів підприємствами України / О. В. Данілочкіна, В. О. Голод // Економічний вісник. — 2012. — № 18/1. — С. 47–49.
4. Ужва А.М., Гасяк Т.Ю. Організація та ведення обліку виробничих запасів в інформаційному середовищі / А.М. Ужва, Т.Ю. Гасяк // Економіка АПК. — 2013. — № 4 (32), т. 1. — С. 149–153.
5. Рибалко О. М. Вдосконалення обліку виробничих запасів / Рибалко О. М. // Держава і регіони. Серія «Економіка та підприємництво». — 2008. — № 3. — С. 210–215.

**Миронова К.О.** студент ОЕФ, 5 курсу,  
спеціальність 8.030509 «Облік і аудит»,  
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»,  
науковий керівник — Примаченко О.Л., к.е.н.,  
доцент кафедри обліку підприємницької діяльності

### **ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА**

Вперше поняття «облікова політика» офіційно увійшло у світову облікову теорію та практику обліку з прийняттям Міжнародного стандарту бухгалтерського обліку (МСБО) 1 «Розкриття облікової політики» в 1975 р., який нині замінено МСФЗ 8 «Облікові політики, зміни в облікових оцінках та помилки». Відповідно до зазначеного документу облікові політики являють собою конкретні принципи, основи, домовленості, правила та практика, застосовані суб'єктом господарювання при складанні та поданні фінансових звітів які прийняті компанією для підготовки й подання фінансової звітності.

Проте, на відміну від визначення, яке наведено в МСФЗ 8, НП(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» не включає у це визначення домовленості та практику, які є зовнішніми чинниками, що визначають для конкретних економічних умов перелік принципів фінансової звітності та їх зміст. Також, у МСФЗ 8 йдеться про облікову політику загалом, це пов'язане з тим, що за міжнародними правилами облікова політика, встановлена щодо конкретного об'єкта обліку, вважається окремою обліковою політикою. А виходячи з національного визначення терміна, сукупність таких облікових політик саме і складає єдину облікову політику підприємства [5].

Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» дає таке визначення цього поняття — сукупність принципів, методів і процедур, що використовуються підприємством для складання та подання фінансової звітності [2].

Можна зробити висновок, що тлумачення облікової політики в українському законодавстві відповідає міжнародним нормам.

Основна мета облікової політики — забезпечити одержання достовірної інформації про майновий і фінансовий стан підприємства, результати його діяльності, що є необхідною для всіх користувачів фінансової звітності з метою прийняття відповідних рішень.

Облікова політика є основним інструментом побудови облікової системи на рівні конкретного підприємства, який враховує специфіку саме його господарських операцій та умов господарювання, а також відповідає інтересам його власників. Межі свободи суб'єкта господарювання при формуванні облікової політики обумовлюються державною регламентацією бухгалтерського обліку, що виявляється у встановленні уповноваженими на те державними органами чіткого переліку облікових принципів і методів. Підприємство до початку звітного року має обрати в межах, встановлених законодавчо-нормативною базою, певні методи, методики, способи оцінювання, форми організації та ведення обліку, які будуть ним використовуватися для ведення поточного обліку та складання фінансової звітності. Вказаний вибір знаходить відображення у внутрішній організаційно-розпорядчому документі — наказі (положенні, розпорядженні) про облікову політику.

Отже, встановлення облікової політики на рівні підприємства можна трактувати як процес локального нормоутворення.

Нині в Україні в науково-практичній літературі питанням облікової політики присвячено чисельні публікації. В них доводиться необхідність і доцільність облікової політики підприємств

ва в сучасних умовах господарювання, аналізуються фактори, які впливають на її вибір та формування, висвітлюються методологічні та організаційні проблеми її розробки з урахуванням специфіки діяльності підприємств, досліджується вплив обраної підприємством облікової політики на його фінансовий стан і результати діяльності.

Огляд наукової літератури свідчить про те, що українські вчені тлумачать поняття «облікова політика» ширше, ніж це має місце в МСФЗ і П(С)БО, які розглядають облікову політику тільки на рівні суб'єкта господарювання, тоді як новий підхід передбачає розуміння облікової політики в якості інструмента державного регулювання бухгалтерського обліку.

На думку Л. Пантелійчук, найзмістовнішим є таке визначення облікової політики: «сукупність облікових принципів, методів, процедур і заходів для забезпечення якісного, безперервного проходження інформації від етапу первинного спостереження до узагальнюючого — складання звітності» [8].

Узагальнивши визначення, можна зробити висновок, що облікова політика — це сукупність принципів, методів і процедур, які використовуються суб'єктом господарювання для ведення обліку, складання та подання фінансової звітності в межах, які визначені законодавством і міжнародними стандартами фінансової звітності.

Таким чином, облікова політика підприємства — це не просто сукупність принципів, методів, способів ведення обліку, обраних відповідно до умов господарювання, але й вибір методів ведення обліку, які надають можливість використовувати різні варіанти відображення фактів господарського життя залежно від поставлених цілей. Іншими словами, облікову політику в широкому розумінні можна визначити як управління обліком, а у вузькому — як сукупність методів ведення обліку.

Облікова політика підприємства повинна сприяти одержанню своєчасної і достовірної інформації для широкого кола користувачів. Формування облікової політики залежить від інтересів різних груп користувачів облікової інформації.

### **Література**

1. Васильєва Л.М. Сутність облікової політики, її значення і вимоги, які до неї пред'являються [Текст], 18.06.2013 р. [Електронний ресурс]: Режим доступу — <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2131>.

2. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 16.07.1999 № 996-XIV із змінами та доповненнями.

3. Касич А. О., Онищенко О. В. Еволюція наукових підходів до формування облікової політики підприємства [Текст], м. Кременчук-2013 р. [Електронний ресурс]: Режим доступу — [http://www.kdu.edu.ua/statti/2013-1\(78\)/172.pdf](http://www.kdu.edu.ua/statti/2013-1(78)/172.pdf).

4. Лист Міністерства фінансів України «Про облікову політику» від 21.12.2005 р. № 31-34000-10-5/27793.

5. МСБО 8 «Облікові політики, зміни в облікових оцінках та помилки».

6. Методичні рекомендації щодо облікової політики підприємства та внесення змін до деяких наказів Міністерства фінансів України: Затверджені наказом Міністерства фінансів України від 27.06.13 № 635.

7. НП(С)БО 1 „Загальні вимоги до фінансової звітності»: Затверджене наказом Міністерства фінансів України від 07.02.2013 р. № 73.

8. Пантелійчук Л. Формування облікової політики — важливий етап роботи підприємства / Л. Пантелійчук // Бухгалтерський облік і аудит. — 2002. — №9. — С. 3–11.

**Михлик Ю.В.**, студентка ОЕФ, 5 курсу,  
спеціальність 8.030509 «Облік і аудит»,  
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»,  
науковий керівник — Коршикова Р.С., к.е.н.,  
доцент кафедри обліку підприємницької діяльності

## **ПОРІВНЯННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ЗАСТОСУВАННЯ МОДЕЛЕЙ В. БАУМОЛЯ ТА М. МІЛЛЕРА–Д. ОРРА ДЛЯ ВИЗНАЧЕННЯ ОПТИМАЛЬНОГО ЗАЛИШКУ ГРОШОВИХ КОШТІВ**

Рациональне використання грошових коштів є важливою передумовою забезпечення безперебійної діяльності підприємства. Воно передбачає визначення та підтримку певного залишку грошових ресурсів на мінімально припустимому рівні для забезпечення оплати поточних видатків підприємства.

Актуальність даного питання обумовлена сучасними проблемами управління грошовими потоками підприємства та пошуком ефективних методів підвищення ліквідності підприємства в умовах фінансової кризи.

Вивченню зазначених питань присвятили наукові роботи В. Баумоль, М. Міллер, Д. Орт, Б. Стоун, І.О. Бланк, О.С. Височан, А.М. Поддєрьогін, А.Д. Шеремет та інші. Незважаючи на їхні вагомі наукові результати, єдності думок щодо вибору найкращої моделі встановлення оптимального залишку грошових коштів для забезпечення абсолютної ліквідності підприємства й досі не існує.